

Frankó Katalin

A MÉZESKALÁCS ANGYALKA

- *Ma sütünk!* – mondta anya, és Flóra arca felderült.
- *Süssünk! Süssünk!* – lelkesedett, és már hozta is a szobájából a kiskötényét! – *Dédimama sütijét! Kell hozzá:* - sorolta lelkesen – *kakaó, liszt, tojás.*
- *Állj! Állj!*- simogatta meg kislánya fejét anya! – *Ma mást sütünk.*
- *De miért?* – nézett rá kérdően Flóra
- *Egyrészt, mert minden vasárnap megsütjük...*
- *Még szép, hogy megsütjük. Finom, és alig kell hozzá valami* – és Flóra újra kezdte a felsorolást: *1 tojás, liszt, kakaó és a mi a legfontosabb, hogy zsírral van – ugye anyukám????!!!*
- *Ma mégis mást sütünk, mert jön a Karácsony! Ma mézeskalács lesz!*
- *Mézeskalács! Mézeskalács!* – lelkesedett Flóra – *rendben süssünk mézeskalácsot! Mi kell hozzá?*

Recept:

- fél bögre méz
- 1 liter liszt (és nem kiló)
- 25 dkg margarin
- 20 dkg porcukor
- 1 tojás
- 2 mokkáskanál szódabikarbóna
- só
- és mézeskalács fűszer

sorolja anya. *És ami fontos semmi más, semmi folyadék.*

- *Méz! Húúú... az ragad!* – *De azért gyúrhatom?*
- *Persze hogy gyúrhatod! Aztán meg majd formákkal kivágjuk és díszítjük!*
- *És addig mesélsz nekem? Kérlek!*
- *Hát jó!*

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis mézeskalács díszecske. Apró, angyalka formájú, fehér mázzal díszített és finom. Mondjuk azt, hogy finom, még senki sem bizonyította, hiszen még nem ette meg senki.

- *Mert túl szép volt.* – kotyogott bele Flóra teljesen természetesen.
- *Igen! Minden bizonynal azért!* – erősített rá anya

De az mindenesetre biztos, hogy ő volt az utolsó a nagy díszes tálban! Társai már sehol sem voltak, és lassan a szaloncukrok is megfogyatkoztak mellette. Ő meg csak várt. ... És várt!

- *De mire várt?* – kérdezte Flóra – *csak nem arra, hogy megegyék... hisz az félelmetes*
- *Miért? Te is megeszed a sütitket.* – fordult felé anya lisztes kézzel.
- *Na igen! De ő egy angyalka volt.*
- *Lehet, hogy ezért maradt ő egyedül.*
- *Jaj, anya! Nem lehet, hanem biztos! Senki nem eszik meg egy angyalkát!*
- *De akkor most mi lesz veled?* – gondolkodott a kis mézeskalács dísz. *Ha nem eszik meg... akkor kidobják? Mert így megszárad és talán el is romlik az íze – bár ugye azt nem tudjuk, hogy finom volt-e mert senki sem kóstolta meg őt...*
- *Mert egy angyalka volt* – tette hozzá Flóra.
- *Mézeskalács angyalka – ezt azért ne felejtsük el* – erősítette meg anya.

Szóval várt és ez a várakozás lett minden napja és perce – várt és figyelt! Mert a várakozásban az a legjobb, hogy közben lehet figyelni is. Ahogy majd várjuk, hogy süljenek a sütik és közben figyeljük őket.

Ő is ezt tette, csak ő a körülötte történő eseményeket figyelte, és az ünnepet, ami épp zajlott. A családot, akik rohangáltak és sűrögtek – forogtak. Sütöttek és takarítottak. Az anyát, aki mindent meg akart csinálni és helyretenni néhány nap alatt, az apát, aki igyekezett megfelelni és legalább nem útban lenni – mert néha ezt hallotta – a gyerekeket, akik legszívesebben elmentek volna otthonról, és elmenekültek volna a porszívózás, a rakodás, a sürgés-forgás elől... És közben ott volt az a titok...

- *Milyen titok?* – kérdezett közbe ismét Flóra
- *Hát ez a karácsonyi titok. Mert annak ellenére, hogy mindenki rohant és pörgött...*
- *Ahogy nálunk is* – jegyezte meg a kislány komolyan.
- *Bizony, ahogy nálunk is sokszor...* - bólogatott kissé szomorúan anya, hogy a lánya érti és látja ezt itthon is – de hát mit tagadja – valóban sok – sok dolog van ilyenkor az ünnep tájékán...
- *Szóval* – folytatta aztán a mesét – *mindezek ellenére mégis ott volt a titok. Vagy inkább a csoda. Valami, ami különös volt –és a kis mézeskalács rájött – hogy ők is várnak – várnak ahogy ő... csak ők mintha tudnák, hogy mit várnak*
- *Az ünnepet* – ezt egyszerre mondta Flóra és anya – és utána egymásra mosolyogtak
- *Bizony – az ünnepet* – helyeselt anya – és néha csak elmosolyogtak és egymásra kacsintottak és apa megsimogatta anyát, amikor ő már nagyon fáradtnak tűnt, pedig az ünnepi sürgés-forgás nem csitult, sőt még jobban pörgött minden. Jöttek a rokonok, a barátok, és sok- sok vendég.
- *Ám este, az esték, tudod az esték mégis ünnepi díszben, nyugalomban és csodás fényben teltek. Ezt is látta a kis mézeskalács. Ilyenkor a család összeült és nem csak ajándékoztak, hanem beszélgettek és emlékeztek és meséltek régi és új karácsonyokról és sokat nevettek. Szóba került a nagypapa karácsonya nagy hóban.*
- *Ó, olyan nagy havak nincsenek is már* – mondta a nagypapa...

Aztán olyanok amikor a gyerekek még kicsik voltak. Mindig volt egy faeldülő sztori...

- *És egy elfeleltettünk valamit?* – kérdezte Flóra
- *Igen! Olyan is.* – De a kis mézeskalács még mindig nem tudta vele vajon mi lesz... Aztán egy este...
- *Nahát! Maradt még egy itt!* – hajolt valaki a tál fölé
- *Igen egy kis angyal forma!* – mondta az egyik gyerek
- *Kéri valaki?* – kérdezte apa
- *De hát nem eszünk angyalkát* – suttogta Flóra izgatottan...
- *Én nem kérem!* – mondta anya - olyan helyesre és szépre sikerült.
- *Valóban jól fest* – helyeselt nagymama
- *Tudjátok mit, ha már ilyen helyeske, tegyük fel a fára* – javasolta nagypapa – és a család egyet értett, olyannyira – hogy ez is egy újabb karácsonyi sztori lett – a maradék mézeskalácsról, aki végül karácsonyfadísz lett és nem csak egyszer, de több éven át.
- *Mert olyan helyeske volt* – ismételte Flóra! – *ez jó mese volt anya! Tetszett!*
- *Ennek örülök! Na akkor kezdhetjük a formákat, kész a tészta.*
- *De angyalkásat ne csináljunk* – mondta Flóra. – *úgysem ennénk meg.*
- *A fára dísznek se?* – kérdezte anya. –
- *Jó a fára lehet – de csak egyet!* – pirult ki Flóra arca – *egyed, a legszebbet.*
- *Úgy lesz.*

Így folytatódott a sütés a konyhában, vidám csevegéssel és készülődéssel az ünnepre. Hogy aztán a fa alatt lehessen miről mesélni.